

λα και αντι για παγκάκια ειχε κερκίδες. Δεν υπηρχε εκει καθολου κοσμος σε αντιθεση με την κίνηση που ειχα δει στο δρομο. Με πλημμυρισε αισθησια παγωνιας και απολυτης μοναξιας. Ανεβηκα στις κερκίδες και κοιταξα κατω. Εκπληκτικη ειδα οτι απλωνοταν μια απεραντη ταραγμενη θαλασσα. Επειτα παιρνοντας το δρομο της επιστροφης γυρισα στον δρομο οπου ηταν τα καπνοσιγαια κτίρια. Εκει υπερχε μια σταση λεωφορειου και υπηρχε ηδη ενα λεωφορειο σταμνημενο. Ειχε σκστεινιασει και η πολη φωτιζονταν απο κοκκινα φωτα. Μπηκα μεσα και το λεωφορειο ξεκίνησε. Οι ανθρωποι που ηταν γυρω μου ειχαν ενα θολο και απλανεσ θλειμμα και στα χειλη τους ηταν χαραγμενο ενα ηλιθιο χαμογελο. Η εντυπωστη οτι βρισκομουν σε μια πολη - φαντασμα ξαναγυρισε στο μυαλο μου.

33

Βρισκομουν σ ενα χωραφι που ηταν γεματα απο ελιες και αμπελια. Εδρεχε ασταματητα και το χωμα ειχε γινει λασπη. Κρατουσα μια μαυρη ομπρελλα και περπατωντας αναμεσα στ αμπελια εφαχνα για καποιον. Τσαλαδουτωντας μεσ στα λασπονερα πηγα στην μεγαλυτερη κληματαρια που υπηρχε στο χωραφι. Εκει, κατω σε μια λακουδα γεματη, λασπη κοιμοταν ενας νεαρος. Τα μαλλια του, το ρεφαλι του, το προσωπο του και ολο του το σωμα ετσι οπως ηταν δουτηρημενα στη λασπη φαινονταν σα πηλος που πιαθονταν εκεινη τη στιγμη. Του επιασα το χειρι και τον τραδηηξα προσπαθωντας να τον σηκωσω. Τα ποδια του βουλιαζαν μεσα στο μαλακο χωμα. Αυτος κοιμοταν ακομα και οταν τον αφηνα για να ξαναπροσπαθησω να τον σηκωσω βουλιαζε μεσ στην λασπη τραδωντας μαζι του και μενα.

34

Περπατουσα μαζι με δυο κοπελλες σε μια αγονη περιοχη. Το μονο ιχνος ζωης που υπηρχε ηταν κατι ξεροχορτα που μ αυτα ηταν γεματη η περιοχη. Σουρουνωνε. Πλησιασαμε σ ενα ερειπωμενο πετρινο σπιτι. Σκεπη δεν ειχε μονο μερικα τετραγωνα ανοιγματα, για παραθυρα και για πορτα. Στους πετρινους τοιχους του σπιτιου ηταν φυτρωμενα χορτα. Μας ειχε δημιουργηθει η παρξενη εντυπωση οτι το σπιτι ηταν ιεκκλησια. Πραγματι οταν μπηκαμε μεσα, στην γωνια των ποιχων υπηρχαν χρυσα καντηλεια γεματα απο κερια. Πατωμα δεν υπηρχε στο εσωτερικο, μονο σκληρο χωμα και ξεροχορτα.

ΕΥΗ

35

Βρισκομουν στην ταρτασα του σπιτιου μου με τους γονεις μου. Ηταν νυχτα και ο ουρανος ηταν γεματος αστερια. Κοιτουσα τον ουρανο, οταν κατι φωτεινο, πε-

ριώστερο κι απά τα αστερία φάνηκε. Ήταν κάτι σαν διαστημοπλοίο, φωτισμένο με κοκκίνο, κιτρινό και μπλε χρώμα. Εφτάσε πάνω απ' την ταράτσα μας. Οι γονείς μου, έπεσαν κάτω φοβισμένοι και με τα χέρια τους σκίαζαν τα μάτια τους. Εγώ σαν υπνωτισμένη, έμεινα ισθία κάτω κοιτούσα. Με πλησίασε τόσο πολύ, που άπλωσα το χέρι και το άγγιξα, ανώ οι δικοί μου μου φώναζαν «μη!», «οχι!», «πέσε κάτω».

Μολis το ακουμπήσα το ένιωσα πολύ ζεστό, παρ' όλο που ήταν μεταλλικό. Έκανε λίγους κυκλούς γύρω μου και προσγειώθηκε στην ταράτσα. Τα δυο φωτά, το μπλε και το κιτρινό, έβγαλαν κι έμεινε μόνο το κοκκίνο, που το κοιτούσα θαμπωμένη. Εαφνου, μια πόρτα ανοίξε από την οροφή και δεκάδες αέριοι εδγαίναν κι εφευγαν μακριά από κοντά μας. Το κοκκίνο, συνεχώς με τραβούσε κοντά στο «οχήμα». Τέλος παντός. Για μια στιγμή σκεφτήκα τους γονείς μου και κατάφερα να κοιτάξω πίσω μου. Όμως δε τους είδα. Αρχίσα να κρυώνω. Είχα φτάσει πολύ κοντά στο περιεργό αυτό αντίκειμενο και θυμήθηκα πως κάποτε που το άγγιξα ήταν πολύ θερμό.

Έτσι το πλησίασα τόσο, που το σώμα μου έπεσε όλο πάνω του και κολλήκα μαζί του κυριολεκτικά.

ΜΑΡΙΑ

36

Περπατούσα με τη Τζενή σ' ένα δρόμο χωματινό, που στις άκρες μπήρχαν κυψέλες, πολλές κυψέλες. Αυτός ο δρόμος είχε τέλος. Τελειώνω σε μια μεγάλη, τεραστιά κυψέλη, μπροστά. Η Τζενή κρατούσε στα χέρια της τον κοκκίνο στύλο πουχε και χθες στο σχολείο και προχθες και πάντα. Τον ζήτησα, μα μόλις τον άγγιξα, χιλιάδες μελισσές χυθήκαν απ' αριστερά και δεξιά και μας κογκυλώσαν. Εγίνα ένα σώμα από δαυτές κι η Τζενή το ίδιο. Μονο ο στύλος ξεχωριζε στα χέρια μου κοκκίνος. Εμένα δεν με τσιμπήσαν, μοναχα χαιρόνταν το σώμα μου, λες κι ήταν ανθος βελουδιγος και μυρωδάτος. Άκουσα τη Τζενή να φωνάζει: «Μη στο κόσιλιλι! Το στύλο, Μαιρη, δόσιμου το στύλο, δόσιμου το στύλο, το στύλο...»

Τον πιασαμε κι οι δυο μαζί κι οι μελισσές φυγανε μπροστα στην μεγάλη κυψέλη, μπροστα. Κι εγω με την Τζενή με το στύλο πιασμένο μισο-μισο στα χέρια μας νιώθαμε ελξη, ακατανίκητη κάτω και. Και πλησιάζαμε, κοντά, πιο κοντά, πολύ κοντά. Κι είδαμε την πελώρια κυψέλη και τσες βγαλάμε φτερά και γίναμε και μεις μελισσές. Και μπήκαμε μέσα κι είδαμε το στύλο - κοκκίνο - να γελαει, απεκτjσε πρόσωπο, και να χαραζει πάνω στην κερυθρά: ΜΕΛΙΣΣΟΚΡΑΤΟΣ — ΜΕΛΙΣΣΟΚΡΑΤΟΣ...

Και μεις μελισσές μαζί με τις μελισσές. Φωνάζαμε το ίδιο κι ο στύλος χαραζε, ώπου έγινε κι αυτός μελισσα και γεμισ ο παπος.